

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **J.Ś.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 stycznia 2021 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania, w którym zapadł prawomocny
wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 stycznia 2019 r. (sygn. akt II AKa (...)),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem zatytułowanym „Wniosek” z dnia 27 grudnia 2020 r. J. Ś. zwrócił się o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 stycznia 2019 r. (sygn. akt II AKa (...)). Jako jedyny powód wskazał popełnienie przestępstwa przez świadka, który jego zdaniem został zmuszony do składania fałszywych zeznań w sprawie. Wniósł o przesłuchanie tego świadka na okoliczność wymuszenia przemocą zeznań.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochodzącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność. W niniejszej sprawie zachodzi właśnie taka sytuacja.

Przypomnieć wypada, że podstawy dla wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem enumeratywnie wylicza art. 540 k.p.k. Są one precyzyjnie opisane i z uwagi na wyjątkowość możliwości przełamania prawomocności wyroku sądowego – obejmują jedynie najpoważniejsze okoliczności, jakie z uwagi na zasady procesu karnego (art. 2 k.p.k., m.in. że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne) powodują, że sprawę należy rozstrzygnąć ponownie. Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek powoduje, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (tak SN w postanowieniu z dnia 21 Kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Podlega weryfikacji jedynie to czy np. ustalono prawomocnym wyrokiem, że popełniono przestępstwo w związku z pierwotnym postępowaniem i istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące m.in. o tym, że czynu nie popełniono (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), przepis stanowiący podstawę wydania orzeczenia został uchylony przez Trybunał Konstytucyjny z uwagi na jego sprzeczność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (art. 540 § 2 k.p.k.), albo potrzeba wznowienia wyniku z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską (art. 540 § 3 k.p.k.).

Twierdzenie skazanego o potencjalnych fałszywych zeznaniach złożonych w jego sprawie nie może skutkować wznowieniem postępowania, gdyż zgodnie z kodeksem postępowania karnego fakt popełnienia przestępstwa w związku z wydaniem wyroku musi być stwierdzony prawomocnym wyrokiem. Z takim przypadkiem nie mamy tutaj do czynienia.

Wobec powyższego należało orzec jak na wstępie.

